

Thế Thượng Thăng Trầm

LTG : Tôi lấy 4 chữ đầu bài hát nói của Cao Bá Quát.

Thế thượng thăng trầm quân mạc vấn

Thâm ba yên xứ hữu ngư châu ...

*để làm tựa cho bài này, trích trong tập nhật ký “35 ngày vượt biển”.
Người Mỹ đã không thể nào hiểu nổi tâm trạng những kẻ đi tìm cái
sống trong cái chết. Họ ngạc nhiên khi phỏng vấn tôi :*

- Anh apply CE III ?*
- Dạ, nếu không có CE III, CE II, CE I cũng được.*
- Tại sao anh “quit” job có lương cao ?*
- Dạ, job security ạ !*

★

★ ★

*Không biết là ngày thứ mấy, con thuyền nhỏ bé 4m x 13m chở
172 người ty nạn vẫn lênh đênh trên biển cả. Gạo nước đã cạn, máy
hu, dùng mền thế buồm, chạy hoài mà vẫn thấy tàu là một chấm nhỏ
giữa vòng đại dương bao la. Con khát hành dũ dột, thêm vào đó cái
nóng nung người nóng nóng ghê. Đầu lái, anh Hiếu đã chum que củi
cuối cùng để chế biến nước biển thành nước ngọt. Thân tình lắm anh
mời cho tôi đúng mười lăm giọt chỉ đủ để thấm môi. Trong khoang,
một chàng trai ôm khu khu chai sô đa chứa một thứ nước màu vàng
sậm, thỉnh thoảng lại đưa lên miệng tu, nhiều con mắt thèm thường
đổ xô về phía anh như muốn giành giật. Linh tính cho hay, anh vội
đơ chai lên với giọng thiếu não ...” nước nước biển ...”*

Gió ngừng thổi, con thuyền như tự động thả neo, đàn cá mập vẫn lờn vờn từ đằng xa. Cái nóng bức rứt thôi thúc tôi và một số thanh niên khác lao mình xuống mặt biển trong vát. Dù vậy nước biển chỉ xoa dịu phần nào cơn khát. Tôi gục đầu xuống mạn thuyền bất động.

Tôi suy nghĩ mông lung, đến kiếp phù sinh, những tên lặn lội trong rừng Phú Mỹ trong những chuyến vượt biên không thành, tới anh chị Phương và cháu Quỳnh Giao. Chuyến đi chui lén này thật kinh hoàng và bất hạnh từng giờ từng phút, từ lúc lẩn trốn xuống thuyền chèo, sang ghe củi rồi tranh lẩn nhau lên tàu v.v...

Tuy mắt nhắm, tôi vẫn nhìn thấy cả khoảng trời xanh trong ngát, tôi cầu xin một phép lạ. Bỗng một đám mây tích tụ trên đầu, cơn mưa ào ào đổ xuống. Mọi người đều bò dậy, miệng há hốc để từng giọt mưa rót dần vào cơ thể. Nước mưa thấm trên quần áo được vát vào lon, gạo để dành cho những ngày bất trắc sắp tới. Qua cơn khát, cái đói ray rứt trở lại, trẻ em khóc như đi và bầu sữa mẹ đã cạn. Gói lương khô của tôi đã bị tịch thu ngay ngày đầu khi tàu lọt vào hải phận quốc tế. Vừa thoát khỏi tàu tuần Việt cộng, bọn đàn em chủ tàu đã công khai lục soát tất cả bao bì, nữ trang, thức ăn chúng giữ lại, còn tất cả đều quăng xuống biển, lấy cơ tàu sắp chìm. Ai còn hơi sức đâu phản đối khi cái chết đã gần kề bên họ. Giờ đây mọi người đều đói lả, chỉ có bọn chúng vẫn nhơn nhơ. Với gần một lít nước mưa vừa hứng được, tôi hy vọng cầm hơi thêm vài ba ngày nữa !

Cùng đi một ghe với tôi có gia đình anh Đa, tuy mới quen biết nhưng hẳn lúc nào cũng coi tôi như “đại ca”, có lẽ vì tôi là bạn của xếp hẳn. Tuy tàu chật ních như cá hộp, hẳn vẫn giành một khoảng khá rộng cho con hẳn nằm. Tôi và anh H thay phiên nhau đổi thế nằm ngồi, chỉ cần lẩn sang lẩn ranh của hẳn chừng độ 1/2 gang tay cũng làm hẳn khó chịu. Con đòi còn cào khiến tôi vội nhặt vỏ cam rót vô miệng nhai ngấu nghiến. Hẳn quắc mắt nhìn tôi, sắc như lưỡi dao trên máy chém (có lẽ hẳn tưởng rằng tôi đã dượt vỏ cam từ miệng con hẳn). Giọt nước mặn nồng thấm qua môi, tim tôi rung lên và thất lại cho tình đời đen bạc. Hy vọng sống tới ngày mai để viết tiếp ...

★

★ ★

Đoạn trên trích trong trang nhật ký “Ngày thứ N trên biển Đông” tới ngày thứ 35, tàu cập bến Le Tung, một hòn nhỏ thuộc Indonesia. Tôi đã không trách Đa cũng như bọn chủ tàu bất nhẫn. Trên đảo, họ cần bổ túc hồ sơ, giấy tờ gì tôi sẵn sàng giúp. Phần đông con người lúc bình thường ai cũng tỏ ra tốt bụng, chỉ những lúc khốn cùng mới lộ nguyên bản chất thấp hèn “tự vệ để sinh tồn”. Tôi không phải là tín đồ của Phật giáo cũng như Thiên chúa giáo, nhưng tôi tin rằng Con người cần sống lương thiện trong sự quan phòng của Thượng Đế.

Để kết thúc bài này, tôi ghi lại lời nói của tên quận trưởng Thái Lan vừa nói, vừa xoay cây cần vào rốn tôi :

— Anh mà là Trương Ty hả ? ! !

khi tàu trôi giạt vào một cồn cát.

Hình như tôi lúc đó đã thay đổi nhiều : tóc tai bợ phờ, mặt mày lem luốc dính đầy dầu mỡ, quần áo hôi hám, dư đủ 20 xương sườn chẳng khác nào một tên tù kinh niên vừa trốn khỏi trại cải tạo. Dưới con mắt khinh mạn của hắn, đám người tỵ nạn chỉ là những kẻ tha phương cầu thực, một lũ ăn mày đói rách không hơn không kém. Nhiều khi những thử thách lớn lao đã vượt quá sức chịu đựng của tôi, nếu không có những động lực tinh thần thúc đẩy, chắc gì tôi còn sống đến ngày hôm nay vậy.

Mardi Gras 1986

□ H.B.